

חכמת אדם מאיר פניו.

ספר

מגילת רבי מאיר

וילך האיש קדוש מבית לח"ם יהודה. לתורה ולתעודה. איש קדוש עלינו
עבר. חובר חבר. נאה דורש ונאה מקיים לשעבר. ועכשיו ביותר. די והותר. הלא
הוא האלוף המרומם מהר"ר מאיר קדוש. מוציא דברים עתיקים וישנים מן החדש.
מדי שבת בשבתו וחודש בחדש. אשר משכן כבודו בק"ק ברוד סימן לדבר בן קד"ש
ובן ברוד ועודנו בתומתו מחזיק. מלא ספרים בתיק. תלמיד ותיק ועתיק. חכמת אדם
תאיר פניו. אי חסיד ועניו. עמד בנסיון. כר"ח בן תריון. ועתה בא הקדוש לפרסמא
ניסא. כי שיבא מכשורא וכי קיסא. נותן שבת והודאה על העבר. במקום קדשינו
אשר חיילים גבר. ודרש דרוש נאה ויקר. סיני הרים וקרים עוקר.

נדפס בשנת ובפרשת פקוד ופקוד אלהים אתכם לפ"ק.

שמעו זאת כל עם ה'. האוינו כל יושבי חלה. גם בני אדם גם בני איש יחד עשיר
ואביון אליכם אישים אקרא. הנה אניד לכם את הרשום בכתב אמת. בהיו
שכל העול' כולה כולם כאחד עונים ואומרים 'עידון ויגידון וקוראין עלי ונותנין לי
שם קדושה ויכנו אותי בשם מאיר קדוש ולא ידעו ולא יבינו למה זה ועל מה זה.
ואיש אל אחיו שואל ומבקש לידע מה סיבה אירע לזה. ואיזה ענין נתהווה לו ומה
קדושתו שנקרא שמו כן ואין קול ואין עונה ואין מקשיב ואין משיב כי לא ידעו.
אך ורק איני אלא מיעוטין הן. אחד בעיר ושנים במשפחה שידעו וזכרו הענין מה
שאירע לי בילדותי בנסעי ממדינת מערדין למדיני פולין לשאוב מבאר מים חיים
בפרט לקדושים אשר בארץ המה אנשי העיר הקדושה והמפוארה. עיר ואם עטרת
תפארת ישראל. עיר רבתי עם. רבתי בדיעות. קהלא קדישא. קראקא הבירה עיר
שכולם קדושים ובתוכם ה'. אכן יש ה' במקום הזה ואנכי לא ידעתי. רק להם כמעט
לכולם עולה זאת לזכרון. כי עיקר הנס הסיבה וענין המעשה שם נעשה. ומגלגלין זכות
ע"י זכאין שהיו מייגעין את עצמי בהשתדלות בכל אמצעי כחם בנפשם ובמאורם
ואלולי הם ח"ו אז אבדתי בעניי ח"ו כי הייתי שם כגר בארץ נכריה אשר אין לו גואל.
ושבח אני את המתים שכבר מתו. המה הקצינים ראשים טובים ושתדלנים אשר היו
באותו פרק ובאותו זמן. ובזמן הקצין והראש ומנהיג מנותחו כבוד היה האלוף
המרום מהר"ר מאיר הירש קאפש ע"ה והחיים אשר המה חיים עורנו המה הקצינים
ראשים וטובים ומנהיגים. אשר כחם או כחם עתה והי' יתן משכרתם. לכן ועל כן
יען. ובגלל כן. אמנם כן באתי להודיע ולפרסם הנס כדי שיהיה לזכרון לאחרונים
שהיו בתכלית הקיצור במגילת ספר קטן כתוב עלי. בצדק כל אמרי פי. אין בהם
נפתל ועקש. כולם דברי ישרים ונכוחים והמפורסמות אין צריכין ראייה. לכן אמלל
ואדבר ואספר שמין מנהו. ומעט מזעיר מן הסבה וענין המעשה והנס והנסיגין אשר
אינה ה' לידי בימי ילדותי בהיותי בן חמש עשרה נתנני ה' בידי כמעט לא אוכל
קום הביא אותי במצודה שמה מועקה במתני. נתנני בין הזאבים כצאן למאכל וכשה
למבח יוכל. ובגוים זרה אותי ביד בני נכר. כצפור נודד מן קנו. כן נודדתי ממקומי

פתאום על חנם ועל לא דבר על לא חמס כנפי ואחי נגוע בתוכחות. נשפטתי בכל מיני מרדות. והדמים מודיעים לבקרים ולרגעים. מפני שקר מעשה תעתועים ואומר אבר נצחי ותוחלתי מה'. ונלכדתי ביד ארבעה וזונים נודדתי מיד ליד. בראשונה הסירני ה' סמוך לק"ק קראקא בהיותי בשדה ביד איש צר ואויב צר הצורך פריץ עריץ איש חמס וחומץ ובליעל הפכפך דרך איש זור מסית ומריח. ומשם נתפרד והייתי ביד ארבעה ראשים שנתנגלגל הדבר על ידי סבות ונגלגלים והשתדלות שהביא הפריץ אותי לק"ק קראקא. ושם נודדתי ממקום למקום מיד ליד לא ינקה רע. ועל ארבע לא אשיבנה. ומכולם הצילני ה'. כי סבכוני גם סבכוני פערו סיהם לבלעני חנם. בנכליהם אשר נכלו עלי לפצות ולרצות אותי. פעמים בדברי [ריצוין] ופעמים בדברי קשות. הלמוני פצעוני ולעבור ולשכות ברית אלהינו חלילה. ואני השלכתי על ה' יהי ובשם ה' כי אמילם. ולעשות רצון אלהי כל מזימותי. ובקשתי משם את ה' אלהי בכל לבבי ובכל נפשי. בצר לי ומצאני והוציאני ממסגר אסיר נפשי ביד חזקה ובורע נטויה ויושע ה' ביום ההוא אותי מיד חובשים מכור הברול מאדונים קשים. ברוך ה' אשר לא עזב חסדו ואמתו ממני ושלא נתני טרף לשיניהם. ולולא ה' שהיה לי בקום עלי אדום אזי חיים בלעוני בחרות אפס בי. לכן ועל כן באתי לכתוב זאת זכרון בספר למען יספרו לדור אחרון וליתן שבח והודאה לאל בורא עולם אשר מכל עין נעלם. ולכבוד הקהילה הקדושה והמפוארה אשר היא עטרה לכל העולם ולהתעורר הלככות הקוראים בו מעולם. וממנו יראו וכן יעשו לעולם. יראו רבים וייראו ויבטחו בה' אלהי עולם. אשרי כל חוסי בה' תתהלל נפשי ישמעו עניים וישמחו. כי אשרי עין שראתה השמחה שהייתה בקק"ק כולם כאחד גדולים וקטנים טף ונשים על הגג לראות בשמחה באותו פרק ובאותו זמן שהביא אותי הראש והקצין כהר"ר מאיר הירש קאפש ע"ה ודודי מוהר"ר שודרוס ע"ה מעיר לניץ קרון¹) מיד הוואייודה²) לרחוב היהודים באחד בניסן שבכר נטל היום עשר עטרות. ובאותו לילה עשה סעודה ומשתה ושמחה. ובאמת היה הנס והמעשה דבר גדול עד מאוד. כי מי שמע כזאת ומי ראה כאלה. שאל נא לימים הראשונים אשר היו לפנינו למן היום אשר ברא אלהים אדם על הארץ. הנהיה דבר גדול כזה או הנשמע כמותו במדינות אלו לעמוד איש צר זור שיהא נוזל נפשות בשדה בכח וביד חזקה על חנם ועל לא דבר על לא חמס בכפו ולענות אותו ככל מיני עיניים להרוג או לעבור ולעכבו אותו אצלו איזה שבועות כמו שעשה לי זה הצר הצורך אשר לקח אותי בשדה בדרך המלך ועכב אותי אצלו חמש עשרה שבועות וכל יום היה קשה מחכירו ונס ונסיון בפני עצמו כמבואר לקמן והקב"ה הצילני מידו והוציאני לאורה מאפילה ובכן

¹) Landskron. ²) Woywode.

מגילת רבי מאיר

אתן שבח ותהלה. לאל נורא עלילה. השם נפשי בחיים ולא נתן למוט רגלי חלילה.
 וזה כמה שנים שעלה ברעתי להעלות זאת זכרון ספר ולא עלה בידי. לכן חזו דעו
 וראו מפעלות ה' מה נורא מעשיו. גדולים מעשי ה' דרושים לכל חפציהם. מאת ה'
 היתה זאת היא נסלאת בעינינו. הלא למשמע אוזן דאבה נפשינו. אשרי שוכינו לנצח
 אויבינו. כן נזכה לראות בבנין¹) משיחנו. ולראות פני השכינה. אמן:

הנה אביע כל פרטא ופרטא מגוסא דעובדא היכי הוה בתכלית הקצור:

---

¹) צ"ל בביאת.

ויהי בשנת חמשת אלפים ושלוש מאות וששים ותשע לבריאת עולם בהיותי
 בן חמש עשרה שנה נתתי את לבי ליסע למרחקים ולשאוב מים מבארות עמוקים
 ממדינות מערן למדינות פולין כדרך כל הבחורים הנוודים ממקום למקום וממדינה
 למדינה אחרת ללמוד שם והיה עמי איש אחד היקר והגעלה כהר"ר יהודה ליב בן הירש ר'
 עקיב' מקק"ק אשר הוא עודנו חי בקק"ק לעת עתה דהיינו בזמן שצ"ה שכתבתי מגילה זאת:
 וכן היו אתנו הרבה נפשות בחורים ונערים קצתם מהם אינם כי לקח אותם אלהים וקצתם מהם
 עודם חיים ואחד אזכיר שמו שהוא גר לע"ע בק"ק לאדמר האלוף היקר כהר"ר געץ אשכנזי
 חתן היקר כמר יהודה ליב אפטיקר ולראיה כתבתי שנים אלו כי ראוי לסמוך עליהם
 בשעת הדחק אשר כנים דברינו אלה. ויהי כי באנו בין אוישפיצין¹ לקק"ק בהיותנו
 בשדה פגע בנו איש צר ואויב צר הצורך פריץ עריץ ולא יזכר שמו מרוב רשעו
 ואמר לעבדיו גושו עושו חושו חיש קל מהרה והבאתם אלי אחד מאלו נפשות הקטנים
 ושבתם שבו וטרם כלה לדבר קלים היו רודפינו מנשרים על צוארנו נרדפנו כלנו
 ואנחנו עורף פנינו לפני רודפינו ונסנו אלה מזה ואלה מזה עד שהשיגוני ותפשו ודיבן
 בי מזה אחד ומזה אחד ומולי גרם בעויה ושרוני בעגלת צב אל הפריץ הנ"ל ותיקף ומיד
 לקח אותי והושיבני לימינו ואמר בני בני אל תירא ואל תיחת הלא תהיה כאחד מהשרים
 האלה זהב להם וממלאים בתיהם כסף. שמע לעצתי וקח אמרי לא ארפך ולא אעובך
 ואני צעקתי עולה בככי קול גדול ומר אוי לי אבוי לי אויה לי אללי קיאתי אל
 חברי אוהבי ורעי הושיעוני ובואו הנה לבקש רחמים על נפשי והייתי בעיניהם כמצחק
 כסבורים רק יקח אותי דרך מעט לצערני ומחר יניחני וצעקו עלי אל תירא ואל תחת
 לא יעשה לך מאומה. הלא נמתין עליך פה והלכו מעט מעט דרך אחר העגלה
 וכשראו בן תמחו שלא הניח אותי נבהלו גם המה ונחפזו רעה אחותם שמה חיל
 כילודה וצעקו גם המה בשדה בקול גוי ונהימה. אדוני אדוני למה תעשה כה לעבדך
 וקולם נשמע מרחוק תן לנו הנפש והרכוש קח לך וכל אשר לנו נתנה בעד נפשנו
 והוא אוטם אזנו מועקת דלים ועשה את עצמו כחרש לא ישמע וכאלם לא אפתח
 פיו. וכשראו שאמר נואש לזעקתם ותמיד נהג והולך וחקרו ודרשו בכפרים מי הוא זה
 ואיזהו אשר מלאו לבו לעשות כן מעשה אשר לא נעשה ולא ספרו לנו אבותינו לגוול
 נפשות בשדה במדינה זו עד שנודע להם שמו ושם עירו והלכו לדרכם בצער גדול
 ובככי וחבירי צעקו אוי נא לנו כי חטאנו אנה אנחנו. נבוא מרוב צער ואיך נבוא לק"ק
 קראקא והנער איננו אתנו ונפשינו קשורה בנפשו וכיון שבאו לק"ק קראקא ויודע הדבר
 למלכות מאן מלכי רבנן שהיו באותו פרק ובאותו זמן הגאון הגדול מופת הדור
 החסיד נ"י אב"ד ור"מ כמוהר"ר פייווש² ז"ל וכשמעו דברי אלה נבהל ונחפו ומשתומם
 על המעשה ועל לא טובה השמועה ולא נח ולא שלו ולא שקט עד שהיה מוזר
 הראשים והשתדלנים להתעסק בענין וממהר לעשותו ולפדות אותי בממון הרבה כי כל
 המקיים נפש אחת מישראל וכו'. וכן עשו ומיד הלכו בהשתדלות במאי דאפשר בכל

¹ Oswiecim. ² על אודות הרב הנזכר עי' בספר לחות זכרון לחכם פרידבערג ע' 10

אמצי בכחם [כחם] בגופם ובמאודם ואני הייתי שם פחד קראני ויראה ורעדה בא כי ותתעמק עלי נפשי בחובם ישתומם לבי קרעו ולא דמוי תסמר שערת ראשו ועקתי צעקתי שועתי יגעתי בניחר גרוני אותי נהג ואלך חושך ולא אור אך בי ישוב ידו יהפוך עלי כל היום ויאמר בפה רך ולבסוף בפרך בני בני למה תבכה ולמה פניך זועפים הלא אנכי טוב לך מעשרה בנים אם תהיה כמוני רק הבסא אנדל ממך אך לא יקרא עוד שמך ישראל ותשכח אל מחוללך ואל תזכור עוד ארצך ומולדתך ובית אביך שאל ממני ואחנה גוים נחלתך. ואני פערתי פי לצעוק ועקת צעקת גדולה ומרה מה חרי האף הגדול הזה אשר נתנני ה' בשבי במחשכים הושיבני במתי עולם מי יקום לי עם מרעים ומי יתיצב לי עם פועלי און הלא אתה ה' זאת השבתי את לבי נשאתי אל כפים לבבי אל אל בשמים ה' היה עוזר לי ולצור מחסי חלקי ה' אמרה נפשי וכו' אבטח והוא יחלצני מאדם רע מאיש חמס ינצוני והשלכתי על ה' יהבי והוא לא יתן למוט רגלי.

ויהי כאשר באנו אל ביתו ואל חצירו לעיר ששינוויץ¹⁾ גדר בעדי ולא אצא הכביד נחשתי ועשה לי בגדים צבועים אדום כחקותיהם ונלח וספר אותי בלורא בכח וביד חזקה כמסגרת על ראשי ונעניתי את ראשי עד שנעשה ראשי חרודין. ומיד שלח אחר הכומר עם כל בחוריו ושם נתאספו עם רב אשר לא יספר ובהקבץ עמים יחדיו לשמוע אנקת אסיר וכולם כאחד דברו עלי קשות פי רשע ופי מרמה עלי פתחו ושמן עומד על ימינו. כל העמים תקעו כף הריעו בקולם אמרו לנו ונבחינו ולא יזכר שמו ישראל עוד. והכומר בא לדבר אתי עמי ולפתות אותי ולהפוך לבי אחורנית חיו ולהתייצב אותי על דרך לא טוב ולא שבתי אותו דבר מרוב כבי ואנחה. ואחי כאיש אשר לא שמע ואין בפי תוכחות כי אין בלשוני מלה אך ורק תמיד נענית את ראשי ולעשות רצון אלהי כל מזימותי ואמרתי אשמרה דרכי מחשוא בלשוני אשמרה לפי מחסום בעוד רשע לנגדי כי לולא חיו השבתי להם דבר שמשתמע לחרי אפי חלילה הייתי נתפש לעלילה חיו. לכן ועל כן שויתי ה' לנגדי תמיד וכל היום הוא שיחתי ולא לא קרתי [ואל קראתי] ושניתי ושלתתי. והנה הכומר חלף והלך מדי יום ביומו בכל עת ובכל רגע ובא לפעמים בדברי רצוי ולפעמים בדברי קשות ותמיד תשובתי בצדו כי נשגב שמו לבדו. ואף גם הוא בעצמו לא נח ולא שקט וכל מזמותיו עלי ושלה לשרים פריצים אשר סביבותיו חונים להשתבח שיש לו יהודי ולהראות אותי להם וביקש מהם עצה ואמר הבה נתחכמה לו במה נוכל לו לפתות אותו אם בדברי רצוי או בדברי קשות הלא כל אלה עשינו ונואש לדברינו. שפתי קמי והגיונם עלי כל היום שבתם וקמתם אני מנגינתם ובהוסדם עלי יחד לאמור ידינו אל תהי בו מה בצע כי נהרוג אותו. אלא ענויים קשים נעשה בו עד שיאמר רוצה אני. כאמרים חכמינו ז"ל אלו נגדי לחנניה מישאל ועזריה וכו' ובכל יום ויום הכמכת מכהו הכו אותי וכל יום היה קשה מחבירו. ובערב אמרתי מי יתן בוקר של היום. ובבוקר אמרתי מי יתן ערב של אתמול. ומדי יום ביומו בכל עת ורגע בא הרשע לנגדי וחריבו שלופה בידו ויגע בפי החרב על צוארי ושאג עכשיו בא קיצך אמור הן או לאו. ותשובתי בצדו יעשה שחיטה ראויה ואל תעשה שהייה כי אסורה ואל תאחר. כי טוב מותי מחיים קצתי

¹⁾ Tischenowitz.

בחיי ולא נסוג אחר לבי ואמרתי סורו ממני מרעים ואצרה מצות אלהי. ואף הוא לפעמים נכמרו רחמיו ובא לדבר על לבי בדברי רצוי ובחלקת לשונו בלשון אשכנו כי היה יודע לדבר בטוב לשון אשכנו ואמר בני בני אל תירא ואל תחת למה תבכה ולמה ירע לבבך הלא אנכי טוב לך ואוהב אני אותך כנפשי. ונפשי קשורה בנפשך. שאל ממני עד חצי המלכות ותנתן לך. מחלב חטה מצור דבש אשביעך. נופת מתוק אל חיקך [חכך] ותורי זהב נעשה לך. עם נקודת הכסף אך היה כמוני ועשה רצוני. ובחקותי תלך אשריך וטוב לך. ואני שויתי ה' לנגדי תמיד. זאת היא שיחתי לא איחל [אהלל] דברו לא יועיל הון ביום עברה נבחר שם מעושר רב מכסף ומוזהב חן טוב. יען כי הוא אלהי אבי לא אהפוך לבי ח"ו לעבור בריתו אלהי כסף ואלהי זהב לא תעשה לי ומוצא שפתי לא אשנה אחת דברתי ואותו אבקש לשמור ולעשות ולקיים. למות על קידוש שמו הגדול. כי ה' הוא האלהים אין עוד מלבדו. ויהי כדברו אתי יום יום ולא שמעתי בקולו ולא אביתי לעצתו השיב אמריו הלא הוא עדיין קטן ונער ולא בינת אדם לו. הלא גר הוא בארץ הזאת ואין לו גואל ויהיה אצלי עולמית אולי לאחר זמן אוכל לו והוא לא ידע כי יש גואל קרוב ה' לכל קוראיו.

ויהי כי בא יום א' שהלכנו לבית הוועד שלהם נתן בידי החרב ברזל שקורין (פאלש)¹ בלי"א לשאת אחריו לבית הוועד שלהם ולא אביתי לשמוע לו והכה אותי מכת אכזריות הוא עצמו ועבדיו עד שנשאאו אותי לשם ושם נתאספו עם רב מכל סביבותיו כי שמעו הדבר וכולם באו לראותי והרשע לקח הכובע מראשי ונתן בידי ואני נתתיו שנית על ראשי וכן עשה כמה פעמים עד שלקח מראשי והוא עצמו תופשו בידו. ואני נתתי ידי על ראשי והבו עבדיו על ידי עד שהיו נפוחות וכל העם רואים ותמהים והוא עצמו הכה אותי. וחרק עלי שיניו ברוך ה' שלא נתנני טרף לשיניהם. ושם נתקדש שם שמים בפרהסיא על ידי כי שמעתי אומרים כמה אלהא רברבין אלהא דיהודאין. וכמה אילן יהודאין מחויקין באלוהיהן שמסרו עצמם למות עליו לא כאנחנו עושין. ולקצתם מהם נכמרו רחמיו וזלגו עיניהם דמעה כי ראו כן תמהו מה שעשה לי הרשע האכזר על חנם ועל לא דבר. והקול נשמע מרחוק מאותו דבר הנעשה שם. וגם היהודים מאוישפצין נודע הדבר כי לא היה רק ג' פרסאות משם והודיעו לבני קק"ק ושלחו לו כמה פעמים דרך בקשה למה זה ועל מה זה עשה כן אם מחמת איזה חוב שהיהודים חייבין לו או דרך צחוק רק לצער אותי או אם רוצה איזה פדיון נפשי ולא השיבם משוב ועד רע. וכיון שבאנו מבית ועד שלהם ניאץ הרשע בפה ובלשון וחרה אפו מאוד מאוד ואמר מדוע כעסתני ולא שמעת בקולי להקדישני רק לעיני העם וכמכת מכהו הכהו אותי רק את נפשי שמרו. נפשי בכני תמיד בכל עת ועונה אמרתי עתה משה רגלי. וחסדי ה' יסערוני. ויהי כי ארבו לי הימים שם ושכתי גם בכיתי בזכרי את מולדתי. ואמרתי לננס ואין כי תמיד שני עבדיו לא מנעו רגליהם מנתיבתי אחד מימיני ואחד משמאלי שאפו צררו עלי כל היום דרך שהלכתי והרשע עצמו דוב אורב היה לי אריה במסתרים. ובלילה נתנו שמירה מעולה. מחוץ תשכל חרב ובחררים אימה והשער סגור ומסוגרת אין יוצא ואין בא וקויתי לשלום ואין טוב. לעת מרפא והנה בעתה. פניתי לימין ואין עוזר לשמאל ואין סומך. קראתי למאהבי

¹) Pallasch.

המה רמוני ואין קול ואין מבשר. אין אומר ואין דברים. אמרתי חבירי בדילו ממני שלא נשמע ולא נראה מעט מועיר ולא ידעתי עד מה שיהא איהו השתדלות בעבורי אף כי היה השתדלות והגיעו כתבים ליד הרשע מק"ק מיהודים ומערליב האבדיל תשובה ולי לא הוגד דבר כי לא הניח שום בן ניכר ליקרב אלי ופעמים השיב להם ופעמים אמר נואש לדבריהם. ואני אמרתי אבדה תקותי. אין לי מנחם. מכל אוהבי כל רעי בנרו בי' היו לי לאויבים. אנה אלך ואנה מפניו אברח נדר בערי ולא אצא והלכתי הנה והנה בחצר בכל פינה ופינה למצוא מקום אחד דרך הגוון לצאת משם לנוס משם בלילה כי השער סגור. ומצאתי מקום אך ורק מחמת השומרים שומרי הפתח הבית שהיו אתי עמי במחיצתי לא היה אפשר לי לנוס משם. ויהי היום נתארחו אצלו פריצים אשר סביבו חונים ויאכלו וישתו וישכרו עמו והם באו לצחק כי אלה בחרבם שלופה בידם ואלה בחלקקות לשונם צרור הכסף לקחו בידם. ואני לקחתי מוסר ואל כסף קצר המצע מלהשתרע לכתוב כל פרטא ופרטי מה נעשה בי באותו יום הכוני פעעוני ואני עומד בכבי והם שאלוני דברי שירי. ואמרתי איך נשיר על אדמת ניכר ואין שירה יוצא מתוך בכיה וכן צרות רעות רבות כאלה מכות אשר לא כתובי בתורה נתחזה הוה על הוה שבר על שבר. זה אומר הן אחי בידי ואני אוכל לפתות אותו וזה אומר אלו היה בידי כבר הרגתיהו אותו ובראותי כי שכורים הם בשכרותו של לוש שלא היו יודעים בשכבם ובקומם וגם העבדים היו סבאים שבעים שכורים ועמלים וישנים. ונשאתי את לבי אחורנית ואמרתי לנוס באותו לילה. ולא נתתי שנת לעיני לעפעפי תנומה ותמיד הייתי יושב ומצפה מתי יבא העת שכל בני בית ישנים. ויהי אחר חצות הלילה קמתי להודות לה' פלמני ה' אלהי מאדם רע מאיש חמס תנצרני יום ישועה ועת רצון תמלא הנה זדים כמו עלי עריצים בקשו נפשי קרבה אל נפשי גאלה למען אויבי פדני והושיעני והשלכתי על ה' יהי ויצאתי חוצה דרך הגוון ופניתי כה וכה וראיתי כי אין איש ואמרתי לכל זמן ועת לכל חפץ עתה אמלט על נפשי ואל תעמוד בכל הכבר ונשאתי את רגלי כל מקום שני נשאתי את רגלי אינו אלא במהירות ותמיד אל ה' קראתי הושיעני בעת צרה ויורני דרך זו אלך ואותו הלילה היתה הושך ויחשך והלכתי כעור המגשש באפילה והייתי תועה בדרך ולא ידעתי לנשות על ימין או על שמאל עליתי הרים וירדתי בקעות ויהי כי הלך הלכתי ופגע בי גינאי נהרה על נהרה שם ישבתי גם בכיתי כי הייתי שם כיונה בחגוי סלע אשר אין לה מקום לנוס. לפני היה הנחר מאחורי השונא ולימין ולשמאל לא הייתי יודע לנשות ושועתי אל ה' אל עונה בעת צר אנה אני בא והתחיל אור הבוקר לצאת והקרין השחר והשמש יצא על הארץ והנה אימה חשבה גדולה נופלת עלי למי אוי למי אבוי למי פעעים חוץ ממני אנה אני בא ואנה אברח למערב או למזרח בינותי אין אתי מי יתן לי אבר כיונה אעופה ואשכונה אלין במדבר סלה ביער שדה עצים עתה כל מוצאי ירנגי ועל נפשי לא ירחם ונשאתי את עיני וראיתי אחורי טרם יכיר איש את רעהו והנה ראיתי מרחוק בני כפרים יצאו לפעלם וסכור הייתי שהם רודפים אחרי או אימת מנת נפלה עלי כמעט פרחה נשמתי ואמרתי עתה ידרוף אויב נפשי וישיג וירמוס לארץ חיי וכבודי לעפר ישכון יטרוף כארי נפשי פורק ואין מציל ולא ראיתי

יפה שהיה כלי מחרושה אתם ואני לקראתם הלכתי בנפילת אפים ארצה ובקשתי מהם שיראו לי דרך מבוא העיר ק"ק אוישפציץ וחשיבו לי לא זו הדרך תועה היית אך ורק נטה אותך לצד ימין ותמצא דרך המלך ומעברות המים ואני יגרת יראתי פן ישיגוני הרודפים שם בדרך ואמרתי להם אתן לכם שכרכם תעברו אותי המים על הסוס כי לא אלך שם מפני הרודפים כי מיד הכירו אותי שאני אני הוא היהודי אשר היה ביד הרשע ונכמרו רחמם ולקחו שני סוסים והושיבוני על האחד והעיר על השני ואמר תפוש וחזק כי עמוקים הם אבל אל תירא ואל תחת כי יודע אני דרך זו אלך. והמים היו מלאים כל גדותיו ויהי כי אנחנו באין לתוך המים ובאנו אל המצולת שבאו מים עד נפש צפו מים על ראשי וגלים עלי עברו. על זאת התפללתי לעת מצוא רק לשטף מים רבים עלי לא יגיעו תמיד תהלתו בפי. הצילני ממים רבים ומיד בני נכר ישלח ממרום יקחני ימשני ממים רבים הצילני משיט ואל אטבעה. ולולא ה' עזרתה לי אזי המים שטפוני וחלצני והצילני ה' ממצולת ים. כיון שבאנו אל הנמל נתתי לי שכרו והראה לי הדרך נשאתי את רגלי לנוס כצפור הבורח מפני רודפיו נסתי דרך עקלקלות ביראה ביועה ברתי ויגעתי כי ענו בדרך כחזי ואמרתי מי יובילני עיר מבצר מי נחני עד ארזים ברכי בשלן מצונן ובשרי כחש משמן ואמרתי אני בלבי אתנהלה לאטי לרגל המלאכה כי לא ירדוף עוד אחרי וראיתי כפר קטן נגדי אמרתי אמלטה נא שמה כי העיר הזאת קרובה לנוס ותחי נפשי ובאתי לשם לבית אחד קטן וישבתי שם לערך חצי שעה וסערת לי בפת לחם ותשב רוחי.

בבוקר עמדו עבדיו וראו כי אינני שם בבית תמהו ונבהלו צעקו אוי נא לנו אנה נבוא והנער יהודי איננו כי ברה הוא והוגד לרשע הדבר שהנער איננו. לא ידענו מה היה לו. וכשמעו הדבר הזה נבהל ונבעת פניו נשחטו ככרום. וצעק החישו מהרו ודרפו אחריו פן תשיגו אותו ותפשוהו וחבשוהו כי אין מציל ודרשו וחקרו היטב בכל פינות ומחיצות ובאם המצא ימצא אחת דתו להמית מיד הקדימו נעשה לנשמע ועל צוארי נרדפתי כי חקרו ודרשו עד שנודע להם הדרך שהלכתי ואני בקשתי לילך לאוישפציץ עם שליח אחד והנה המן בחצר ושאל עלי מיד בא הרודף על צוארי וחבש אותי בחבלים ואני רוחי אין בקרבי ענו בכבל רגלי ברזל באה נפשי לבי נמס כדונג קרעו ולא דמו לבי סחרר עזבני כחי והרודפים עצמם הכוני פצעוני כי היו רשעים. מושל מקשיב על דבר שקר כל משרתיו רשעים ותמיד רשעת דברו אתי מדוע עשית כה לאדוניך הלא בן מות אתה כי נשבע אדוני. ואני אך אל אלהים דומיה נפשי ממנו ישועתי וממנו תקותי אך אלהים יפדה נפשי מיד צר. ואתה ה' אל תרחק אילותי לעזו תי חושה הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי. ויהי כי הביא אותי הרודף ותהום כל העיר והפריצים עודם שם יושבים ומצפים אם ישיגוני הרודפים והרשע בא נגדי וחרבו שלופה בידו בחרי אפו וזעם ועברה עבר עלי. פער פיו לבלעני חנם פתח בדבור קשה: מה זאת עשית לי כי בגד בגדת בי ונגבת לבי לנוס מפני והרים ידו בכח להכות עלי בחוקה והנה אחד מהפריצים נכמרו רחמיו ונפל לו בחרבו ואמר אל תשלח ירך אל הנער ואל תעש לו מאומה כי לא יעשה עוד כמעשה הרע הזה והתחילו לרבר כלם כאחד רעים אהובי בני למה תמות בלא עתך הלא אתה רואה קצף לפניך. ראה כי נער אתה ושמה בחור בילדותך ולקחו אותי בימינך תחת כנפיהם והרשע לא

שב אפו ועוד ירו נטויה ועומד לנגדי וזעק תגוהו בידי כי בן מות הוא, גם לי גם לעמו לא יהיה ויאמר להשמידני לולא זה שעומד בפר"ץ לפניו כמעט אכלני חרב.

ויהי כדברם אתי וחמתו שככה וכעסו וחרון אפו מני חרל כי קמון אני ודל. ואף גם הוא נכמרו רחמיו והתחיל לדבר אתי דברי רצוני. בני אם תאבה ושמעת טוב הארץ תאכל ומודר ומתן ומקנה וקנין אתן לך ואם תמאן ומרית פי ולא שמעת בקולי ברגע תמות ומי דורש את דמך ממני ומי יאמר לי מה תעשה: ואני אמרתי אשמרה לפי מחסום בעוד רשע לנגדי. נאלמתי דומיה החשתי. והתחילו כולם כאחד לצעוק עלי למה אתה שותק דבר הן או לאו. אם תעשה רצוני או לא ופתחתי פי ואמרתי למה רגשו גוים ולאומים יהגו ריק. הלא זנחתי להשתחוות לאל אחר לכן אל תאחר אותי בכבש תעשה לא תחמול ולא תכסה ואני מוכן ומוזמן למות על אמונתי וכשמעם את דברי נעמו [נאמן] כולם כאחד להשמיד להרוג ולאבד ונערו [ונעצו] יחדיו לקחת את נפשי זממו ירו גורל בי במה נדוני. וכולם כאחד עונים ואומרים להכות אותי עד שיאמר רוצה אני ח"ו ויפשיטו בגדי וכתונתי והכו אותי מכת אכזריות ויטבלו את כתונתי בדם וכל מכה ומכה שהכו אותי שאלו אותי מקודם עורך מחזיק בתומתך דבר הן ואניחה לך. ואני אך אלהים דומיה נפשי נתתי שכמי לסבול עול יסורים קשים. אבל ה' אלהים אתה ידעת אם הרגשתי המכות הלמוני בל חלזתי הכוני בל ידעתי כלו בשרי ועורי שברו עצמותי רק את נפשי שמרו. והמה ראו בן תמרו ונכמרו רחמיהם וצעקו הניחו לו די לו עכשיו כן יעשה לו פעמיים בכל יום וכל יום יהיה קשה מתכירו. והפריצים נסעו לדרכם ואני שם הייתי כשה אובד. ונתנו שמירה יותר מעולה ביתר שאת ויתר עז ובלילה נתן שלשלאות של ברזל בידי וברגלי לשמוע קול ברזל וביום לא יסורו מני מרעים שני עבדיו מזה אחד ומזה אחר. וכשהגיע זמן התפילה בוקר צהרים ערב נפשי להתפלל נקרב ולא נתן לי לבקש רחמים והנינה ארבו עלי בכל פינה ופינה גם כי אועק ואשוע סתם תפלתי דוב אורב היה לי אריה במסתרים ארבו ולא נתן לי לקרות אל ה' אלהי. וכשראה רק שפתותי נעות דובבות הבה אותי באכזריות פצעים וחבורות. ככל זאת לא בשלתי תמיד ושחר קמתי להודות ובגשף קדמתי להתחנן בהגיון לבי וזכרתי את ה' תמיד על יצועי באשמורת אהגה בו וכן הייתי שם לערך עשר שבועות ולא ראיתי שום יהודי ולא שום השתדלות וכל יום היה קשה מחבירו ונסיון בפני עצמו קצר המצע מהשתרע ועת לקצר במקום שראוי להאריך.

ויהי כי ארכו לי הימים ודבר חזון חרל גאולה נאחרת שמאל וימין צפיתי ומכיר לי לא ראיתי אבד מנוס ממני אין דורש ואין מבקש לנפשי ואל מי אפנה נא ואין משען ומשענה ומי יסור לשאול לשלום או מי יגדור גדר לעמוד בפר"ץ פרוץ גדר ה' אלהי רגה אבא אליך בשברון לבי ונכה רוח אל ה' אקרא ואל ה' אתחנן. אשפוך לפניך שיחי צרתי לפניך אגיד איריד בשיחי ואהימה בקול נהי ונהימה עד אנה ה' מתי קול התור נשמע הודיעני קיצי ומרת ימי מה היא עד מתי אהי בשבי וביד צר הצורך זכרתי בלילה שמך בכיתי במר נפש בזכרתי בו אינה מניחה לי לישון ותמיד הומה לבי וישתומם עם לכבי שיחתי מצויה בלחי דמעתי באין מבין ויודע עד מה ולמה עולל ה' לי כה הכימה נא וראה אם יש מכאוב כמכאובי מקף

רגלי ועד ראשי אין בי מתום פצע וחבורה כל ראש לחלי וכל לבב רוי פנה אלי וחוושה לעזרתי כי צרה קרובה ואין עונור פן יאמר האויב יכולתי עד מתי רשעים יעלונו עד מתי אלהים יחרף צר כי נאמו גוים אבדה תקותי זרים אומרים אין תוחלת והערתי נפשי למות עליך ולא חסתי על נפשי קצתי בחיי מפני רצונך ורציתי לזכה חוס ורחם עלי ותוציאני מאפילה לאורה. הביטה נא וראה למי עושה כה כי גער עבדך וקטן ודל ותקצר נפשי למות השמחים אלי גיל כן שמחתי אלו מצאתי קבר כי יום יום דרשוני וכמעט כלוני. בה שיחתי תמיד עמי לבבי ויהודים מק"ק אוישפצין ואף גם ראשים שתדלנים מק"ק שלהו לו כמה פעמים לרשע ולא השגיח בהם.

ויהי היום יום ו' ה' משפטים בא השל"י מק"ק קראקא מוואייבדה זכרונו לטוב וכתבים בידו שאל יאהר מיד בראותו כתב זה יבוא מיד עם היהודי אשר אתו עמו בלי שום שהיה ואמתלא בעולם וכשקרא הכתבים אלו נבהל ונבעת נשתנה פניו ככרום. ויאסור את רכבו ונסע לקק"ק אתי עמי. ויהי כי באנו לק"ק אוישפצין בערב שבת בין השמשות ובבוקר ביום השבת בקשתי ממנו לילך אתי לבי"ה כי ננספה וגם כלתה נפשי לחצרות בית אלהינו. ואף גם לא ראיתי זה כמה שבועות שום יהודי. וכן עשה הלך אתי עמי לבית הכנסת וכשראו היהודים אותי עומד בבכי נפש ובעגמת לב געו כולם בבכי והראשים הכירו את הרשע כי היה מקודם לכן מאז ומקדם שר ומושל שלהם. ובקשו ממנו בנפילת ארצה ואמרו לו הלא איש טוב וישר היית כל ימך בעור שהיית אדון לנו וכל ימינו לא מרינו את פיך מה אתה עשית לנו עכשיו שלקחת את אחינו הקטן בשבי על חנם ועל לא דבר כמעשה קדר. וכתבנו לך זה כמה פעמים ולא שמעת בקולנו ולא השבת אותנו דבר. והרשע השיב להם אל תרכו תדברו גבוה כי אמרתי נואש לדבריכם. וכשראו שלא השגיח בדבריהם ובבקשתם עשו כאלו התפללו בסדרום ואמרו לי אל תירא ואל תחת הלא גאולה תהיה לך מיד בביאתך לק"ק קראקא שיהודים יקחו אותך בחזקה. ובאם שהיה שר שלנו אתנו גם פה היינו לוקחים אותך מאתו בחזקה ולא היו רשאים לדבר פה אל פה כי גער בהם הרשע. וכשיגיע אח"כ עלינו רוצה לומר קדיש יתום כי הייתי אבל תוך י"ב חודש שמת אבי ע"ה ובקשתי ממנו להניח אותי לילך במקום החון וארנן מעט לאל חי והוא עבור שאשמיע קולי בגילה ברינה ואמר השמיעני את קולך כי קולך ערב ומראך נאווה כי לא שמעתי זאת מפך בלתי היום כי תמיד ישבת ובכית ועינך תמיד נגרה ובאמת גם שם שאלוני דברי שיר. ואני קינה מיבעי לי ואיך נשיר על אדמת נבר וגרוני נחר. ויהי כאשר פתחתי פי לומר יתגדל בשפה רפה צעק עלי השמיע קולך וכשראה שרק שפתותי נעות צעק על עבדיו תפשוהו ואחזוהו בו וכן עשו ולא הניחו אותי לגמור הקדיש יתום ואמר אני אמרתי תמלא שחוק פיך ולשונך רנה ואתה כאחד האבלים תדבר. ובה עשה רושם בק"ק אוישפצין ואת אמת וזכרון עולמית וזאת ספרו באוני בניהם וכני בניהם שאמרתי חצי קדיש יתום.

ויהי אך יצא משם לדרך פעמיו. ויהי כי באנו לקק"ק הלך מיד אתי עמי לשוק במקום שהיו שם יהודים ומקודם צוה אותי באזהרה אחר אזהרה שלא אדבר עם שום יהודי מטוב ועד רע. ויהי כאשר הלכנו בשוקים וברחובות ארוכות וקצרות בין היהודים וכראות עבדיו אותי בפנים זועפות ובנפש עגומה וברחמנות ראיתי על

היהודים הכוני פצעוני והיהודים ראו כן תמהו והרגישו הדבר והכירוהו עצמם ואמרו
 הלא זה הוא הרשע המן הרע הוא זה וגם זה הוא הנער שאצלו מוכרת הוא שהוא
 היהודי אשר אתו כי עיניו ירדו דמעה. ומודע היה לי שם דודי לי ושמו היה האלוף
 החסיד כהר"ר טודרוס מלמד ע"ה ואחותי הלא היא היתה אמי זקנתי והיא היתה אשה
 זקינה בת שמונים שנה וכשירדעו להם הדבר רצו ושבנו בשוקים וברחובות עד שמצאוני
 וצעקו עלי בני בני בני מאיר אוי לנו כי חטאנו. אוי לעינים שכך ראיתי שאתה
 הולך בשביה על חנם ועל לא דבר. וצעקו לעיני כל וגם אני לא הייתי אוכל להתאפק
 ותמיד עיני נגרה ולא תדמה ובקרבתם לפני והרשע עומד לנגדם וחרבנו שלופה בידו
 וכמכת מכהו הכהו אותם וכל איש ישראל הן איש הן אשה מצפה לראותי ועיניהם
 ולגו דמעה ספקו עלי כפים כל עוברי דרך שרקו ויגיעו ראשם הוזה היהודי אשר
 ספרו לנו ממעשיו ואומרים זה לזה איש אל אחיו צעקו מי ומי ההולכים מי האיש
 אשר מלאו לבו לקדש שם שמים בפרהסיא בואו ונקחו אותו בחזקה מאתו ולא נמתין
 על שום שר ושופט כי מי יודע מה יולד יום. מה עשה יהודי אחד ושמו היה היקר
 כמד לגר חלונית ע"ה גם אותו נזכר לטוב והוא היה איש גבור חיל מיד לקח רשות
 מראשים וטובים ואזר מתניו וחיש קל מהרה רץ פתח הוואייוודה ולקח משם ששה
 אנשים משומרי שער שקורין היירוקין ובא פתאום עלינו מן הצד ותפש בי ולקח אותי
 חוץ לשורת עבדיו וששה היירוקין ומשמאלו ולא הניחו להכות על היהודים וגם
 עבדיו צעקו ותפשו בי אלו בימיני ואלו בשמאלי ואני באמצע והרשע צעק תפשוהו אל
 תניחוהו וירץ במהרה אל הסעלזה. מיד הסעלזה בא במרוצה אתו וצעק מה זה מהומה
 גדולה וצעקה במקום הזה. וכי אין יראת אלהים במקום הזה לעשות משפט עבדו
 ומשפט עמו בואו ונשמע דבריכם ומי שיהיה דבריו נכונים והצדקתיו. וכיון שבאו לפני
 למשפט התחיל הרשע לדבר אתו בלשון לשון חוגה רשע לפני צער ויכין בצד
 כסאו ומיד נסתתמו טענותיהם של יהודים שראו שדברי הרשע יהיו נכונים ומקום
 המשפט שמה הרשע ושם אתנו בין היהודים והשתדלנים היה איש אחד ממודעתנו
 ומגואולינו הקרוב היה ושמו הקצין והראש כמר יעקב ז"ל בפי כל רייד יעקב ע"ה
 והוא היה נושא הן בעיני כל רואיו והשתדל להיות איש בין כל העומדים והניה
 גדולים. פולגש לפני המשפט כמנהג עוד היום ביניהם ואמר בפה מלא בקול גדול
 לפני כל אחת גולן ורשע גולת אחי באמצעית דרך המלך ויש לנו עדים בדבר
 יהודים וערלים הגבדיל שהיו באותו הפעם בשדה עורנם חי ויעידו בדבר ודינינו
 לבוקר משפט בפני הוואייוודה משפט גדול בקנס אלף אדומי על המלכות כי יראו
 מפני הסעלזה שיטה משפט ח"ו וכשראו כן תמהו על דבר היהודי וחרה אפו של
 הרשע שקרא אותו גולן בפני כל וחרק עליו שינימו ברוך ה' אשר לא נתן טרף
 לשיניהם וכמר יעקב הגיל צעק ה' לי לא אירא מפחד רוגזך והרשע אמר אל תאמרו
 בלבבכם שהיהודי זה יהיה בידכם כל ימיכם כי כל מאודי ונפשי אתן בעד נפשו
 ובאם שאראה שהדין יהיה עמכם אז אתיו את ראשו לעיני העם וגם לי וגם לכם לא
 יהיה ותמות נפשי עם מות ישרים ומיד שהלכנו מהסעלזה הלך הרשע לבית הכומרים
 מלאים בחורים ופסק ממון הרבה למן שיפתה אותי והניה אותי שם כמעט שני
 שבועות כל זמן המשך המשפט ומי יוכל לשער העינייים שעשו לי שם ובכל פעם

ששאלוני אם אתה רוצה לעבור על דתך ואמרתי לא או ידיהם דמים מלאו הכוני
 פצעוני זה במקל וזה באגרוף וזה במכת לחי וזה במחט תחב בי וזה אומר תן בידי
 ואני אוכל לו ביסורים קשים וזה צעק המיתו אותו למה תאחרו ומי יאמר לנו מה
 תעשו עד לסוף יצא דבר המלכות מלפני כל יודעי דת ודין שיעמידוני אצל המשפט
 לשאול את פי ובתוך זה זמן קצר ששלחו אחרי לבית כומר ריץ הרשע לאשתו של
 הוואייודה ונפל לפניו ארצה וביקש ממנה שתקח אותי בידה אולי תוכל לי. רק לעמו
 ולמולדתו אל ילך. מיד שלחה אחר הוואייודה שגם היא רוצה לראות אותי וכיון
 שבאתי אצלה מיד נשאתי חן בעיניה ולא הניחתני עוד לצאת מעמה ואהבה יתירה
 הטילה עלי ואומרת אל יקח לבך לבוא אל עמך ולמולדתך רק בופה אני אותך
 להיותך כמוני ואל נהי בעיניך כמצחק אלא מוכרה אתה להיות כמונו ובאם לא תאבה
 ואשיבך אל איש הראשון אל הרשע ואתן לו רשות לעשות עמך כרצונו וכאם תאבה
 ושמעת בקולי עד חצי המלכות נתתן לך ויותר טוב לך להיות אצלי מהיות אצל
 הרשע וכששמעתי דבריה חרד לבי בקרבי אעפ"י כן לא מנעתי מלהשיב אם תתני לו
 כל הון ביתך לא אשנה דיבורי. אדרבא אדוני ממך אבקש על נפשי כי כל ראש
 להלי וכל לבב דוי מהמכו שהכוני אויבי על חנם על לא דבר על לא חמס בכפי
 כי נגב גנבתי מארץ העבריים וגם פה לא עשיתי מאומה והיא אומרת כבר אמרתי
 נואש לדברייך והיא גם היא אמרה כל זה איננו שוה לי וכל המכות עצומות אשר
 באו עליך כבר לא נחשב לכלום נגד הצרות אשר יבואו עליך עוד באם לא תאבה
 ותמרה את פי. הראשים והשתדלנים וקרוביי עורנם עומדים שם פתח שער החצר הוואייודה
 לראות ולידע את שלומי ומה נעשה בי רצונה של השרית ששלחה אחרי ומה כוונתה
 עד שיצאתי חוצה לה ואמרתי דבריה להם והיתה בעיניהם כמצחק כי כל ימיה היתה
 אשה ישרנית ולא תעשה זאת כי הוא גם נגד דתיהם לכוף לשום אדם לעבור על
 דתו. והלכו אל הוואייודה לבקש על נפשי והשיב להם אין עמדי עכשיו הלא אשתי
 השרית לקחה אותו בידה שלא ברצוני ומה אעשה.

ויהי כשמעם דברי אלה ויפג לבם וקרוביי נפלו לפניו ארצה וצעקו בבכי נפש
 ומר אדוני אדוני בעל משפט אמת וצדק תן לנו בני הלא בידך לעשות מה שתרצה
 ואין מי מוחה בך הלא שאלת אותו זה פעמים ושלוש וידעת גם ידעת שאי אפשר
 לפתותו הן ברברי רצוי הן ברברי קשות לכן תאמר די לצרותיו ותן לנו בידינו. גם
 הוואייודה נכמרו רחמיו שהיה ישרן יושב על כסא משפט השיב להם אל תיראו לכו
 לשלום אל בתיכם עכשיו כי א"א ליתן אותו עכשיו ובידכם מחמת השרים פריצים
 עריצים כומרים שבאו אלי זה אחר זה. זה יוצא וזה נכנס וכולם כאחד אומרים שלא
 אתן אותו בידכם אפילו בשנה תמימה כן אולי יתרצה תוך זה הזמן אבל את האלהים
 אני ירא עוצו לכם עצה. בשבוע זאת אני אשים לדרך פעמי לעיר לניץ קרון ואקח
 אותו אתי ואתם בואו אחרי לשם ושם אדעה מה לעשות וכן עשו. בריח ניסן נסע
 הוואייודה למבצר לניץ קרון והראש וקצין ומנהיג כהר"ר מאיר הירש קאפש ע"ה עם
 דודי כהר"ר שוררום ע"ה אחריו.

ויהי ממחרת הוואייודה עורנו על משכבו והמה באו בחצר לפני פתח
 השער ועבדיו הגידו לו יהודים בחצר ואמר יכנסו ונכנסו במריעה ובהשתחוויה ויבנו

אליו עד כרעי המטה דודי כהר"ר מודרוס ע"ה ונפל לפניו ארצה לארכו ולרחבו וצעק בבכי גדול ומר אדני אדני בעל משפט אמת צדק תן לנו בני הקמון נער ודל כי לא עשה דבר רע רק גנוב הוא מארץ העבריים עד פה לא עשה מאומה ולמה יהיה חבוש בחנם על לא דבר תן לנו בני ואם אין מת אנכי כי לבי תלה בלבו ונפשי קשורה בנפשו ולמה אראה בצער בני לכן ראה על זקני אמצא חן בעיניך יתן את שאלתי ובקשתי ותן לנו בני ואף גם הראש והקצין האלוף מהר"ר מאיר הקי ע"ה התחיל לבקש ולהתחנן בעת חלות ובהפצרה גדולה עד שנכנסו דבריהם כאזניו ובהיות שההפצרה היתה גדולה כ"כ עד בלתי שיעור ולא יכול הוואייורדה להתאפק כי נצמרו רחמיו ומה היתה זאת שהתחיל לרבר ואומר בהיות שההפצרה גדולה היא את האלהים אני ירא כי רואה אני שהנער נער גם כי יזקין לא יסור מדרכיו כי כבר נבחן ונתנסה בכמה נסיונות ובכל זאת עמד בנסיונו לכן הוליכו הא לכם זרע ישראל ויעבור עלי מה כי אני בעל אמת ומשפט אמת כי בניכי זה איננו שומע בקולינו ומה לי לצרה זו להכריחו בעל כרחו לנו לשלום אתו אל בתיכם והייתם אך שמח וטובי לב. וכאשר שמעו דבריו כי נעמו נפלו לפניו ארצה בחמש מאות קידה בתשואת חן חן וגם אנכי כמוהם נמוני והלכנו בלתי שהייה דוגמת דוד המלך אשר גרשו אבימלך וילך. והנה אמרו הראשים האלופים עוד היום בקראקא לעמוד בערב ניסן בני טוב בקק"ק והיה באחד בניסן יום המוכן מאז לגאולה וכבר נטל לו עשר ידות בעטרה שעטרו הקב"ה וכן היינו בעינינו ראינו חמדת ישראל ק"ק קראקא הבירה יצאו בו ביום והלכו לקראתנו לשלום מנער ועד זקן והאלוף הקצין והראש כמהר"ר מאיר הירש קאפש הביאני חרריו משכיות החמדה ביתו בית וועד וצדקתו עומדת לעד ועשה משתה גדול גדולי עולי היו שם ובאמת כי הייתי נער על פי דרכי ולא הברתי באותו הפעם שום מנהיג אך ורק האלוף מהר"ר מאיר הקי כי גדולה לגימה אמנם את זאת ידעתי כי כולם כאחד המנהיגים אשר היו בימים ההם והחיים אשר עוד חיים עד ביאת הגואל כל אחד עשה את שלו וחיייתה נפשי בגללם עד שהיו באותו לילה בשמחה ובשוב לב ונדרו לי נדרים ונדבות והחליפו שמלותי וגלחו את ראשי והעבירו מוהר על בשרי ובאותו פעם לבי אמר מי יתן ויוחקו מלי בספר למען ידעו לדור אחרון בפרשות גודל החסד אשר גמלוני קק"ק. אשרי להם ואשרי חלקם. משכרתם תהיה שלימה מעם ה' אלקי ישראל אשר באתי על ידם לחסות תחת כנפי השכינה.

אלהים יתן להם חגיגה כאוות רצון נפש הנתעב והנאנח מאיר בן הר"ר יחיאל זצ"ל. נקרא מאיר קדוש מברודא החתום בראשי החרוזות על התחלת המגילה בקצה היריעה. לכבוד בורא עולם וחללו. כבוד בהיכלו אומר כולו. הבא לשחר מסייע לו יבא במהרה גואלו אמן.

לא אמות כי אחיה ואספר
מעשה יה

היסופר בקבר
חסדיך

אודה ה' מאוד בפי ובתוך
רבים אהללנו.

א	להים למדתני מנעורי	ועד הנה אגיד נפלאותיך
ב	דכות פי רצה נא ה'	אודה את שמך על חסדך ועל אמתך
י	ראיך יראוני וישמחו	וישישו בי ורע ידידיך
מ	כל ארח רע כלאתי רגלי	מי כמוך חסין יה ואמונתך סביבותיך
א	דונים קשים הקיפו עלי	בהוסדם עלי יחד לעווב אמרתיך
י	שיחו בי יושבי שער	להרוג או לעבור אמרי סיך
ר	עדה ופחד וצר ומצוק מצאוני	סחי ומאוס שמתני ביד עוכרי רצונך
ב	לבי צפנתי אמרתך לך קויתי	אמרת ה' אלהי תעוו ירך ותרום ימינך
ג	ענית עד מאוד ביד צוררי	בכל זאת צמאה לך נפשי כי איזיתך
ה	רכבת אנוש לראשי אמרת	אבא באש ובמים על קדוש שמך
ר	ביום רודפי וצרי ותקצר רוחי	כמעט כלוני בארץ לולא עזרתך
ר	איתי בוגדים ואתקוטטה	אשר לא שמרו אמרתך
י	בושו זדים כי שקר עותוני	סבוני כדבורים להחלל שם קדשיך
ח	רפוני צוררי הכוני סצעוני	ואני לא נסיתי מעדותיך
י	שבו שרים בי נדברו	והגיונם כל היום כסף וזהב אעשריך
א	מרת אל תרבו הדברו גבוה	מחרוץ ומסו נבחר בחרתך
ל	קחתי מוסר ואל כסף	מהן ועושר רב האמרתך
ז	רים אומרים לנפשי כל היום	איה איסה תחלתיך ותקותיך
צ	רות רבות סבבוני חנם	זה אלי ואנוהו תמיד קראתיך
ל	י קוו רשעים חנם לאברני	בתחנון ובתפילה קרמתי פניך
ג	שבעת י וקיימתי	לשמור משפטי צדקיך
ק	ראתי בכל לך ענני ה' ענני	עשה למען סבוחים על יחודך
ר	חוק מורים ישועה	על אשר לא דרשו חקיך
א	ודך על כי נוראות נפלאתי	ונפשי יודעת מאוד נפלאים מעשיך
מ	ה גדלו מעשיך ה' כי מאוד	עמקו נפלאותיך ומחשבותיך
א	ל תסתהר פניך ממני ביום צר לי	הושיעני למען רחמיך וחסדיך
י	סורים קשים הקיפו עלי	ומכולם הצלת נפשי לספר תהלותיך
ר	אה עניי וחלצני והושיעני	מן המצר תמיד קראתיך
ק	דמו עיני אשמורת דמעה לירד	שימה דמעתי בנאדך הלא בספרתיך
ד	בקה לעפר נפשי ה' חייני	הלא אמרת אוכור לך חסד נעוריך
ו	עד זקנה ושיבה תמיד	אלהים אספר ואגיד ורועיך
ש	לום רב ואין להם מנשול	לאוהביו ולשומרי סקודיך ומצותיך.